

120 tilhøre Arbejdsklassen, 154 ere Haandværkere, 21 handlende, 115 i andre Livsstillinger eller have endnu ikke naaet nogen Livsstilling.

32 have erhvervet Borgerskab eller Næringsbevis, og 88 eje fast Ejendom.

Følgende Ansøgere have ikke erholdt Anbefaling fra de kommunale Raad: Nr. 18, 32, 41, 83, 91, 123, 139, 144, 159, 212, 213, 260, 275, 327.

Anledningen til den manglende Anbefaling er i Reglen Frygten for, at den vedkommende skal falde det offentlige til Byrde, at offentlig Understøttelse alt er oppebaaret, eller Hensyn til mindre Mangler ved de foreliggende Oplysninger, i hvilken sidste Henseende man kan tiltræde Indenrigsministerens Bemærkninger ved de enkelte Forslag. Særlig bemærkes med Hensyn til Nr. 123, at denne Ansøger i adskillige Aar i Træk, ogsaa i 1901, har faaet Understøttelse af „de fattiges Kasse“; men da det kun er ganske smaa Pengebeløb og 1 Td. Kul, det hvert Aar drejer sig om, har man troet med Forslaget at kunne bortse herfra.

Nr. 139, Johan Fredrik Løfgreen af Maribo, har derimod ikke kunnet opnaa Byraadets Anbefaling, fordi han i længere Tid har udfoldet en ivrig socialistisk Agitation og saaledes ikke er anset egnet til at erholde den ansøgte Begunstigelse. Udvalget har da i denne Anledning igennem Indenrigsministeriet begært Oplysning om, hvorvidt det kunde dokumenteres, at den omhandlede Agitation havde været af særlig ophidsende Art og rettet mod den danske Statsorden og de danske Autoriteter, og har da modtaget neden anførte Svarskrivelse og Erklæring fra Maribo Byraad.

Flertallet skal med Hensyn hertil udtale som sin Opfattelse, at Udlændinge, der agte at søge Indfødsret, bør afholde sig fra al politisk Agitation og særlig socialistisk Agitation, hvori i Reglen indbefattes Angreb paa den danske Stats- og Samfundsorden.

Da Byraadet imidlertid i sin oprindelige Erklæring af 6te Juli 1901 har ind-

skrænket sig til at udtale, at man intet havde at erindre mod Ansøgningen, og naar henses til det sidst indløbne Svar har man ment at kunne tiltræde Forslaget ogsaa for hans Vedkommende.

Flertallet formener, at man i Regeringsforslaget er naaet til Grænsen af Liberalitet med Hensyn til Meddelelse af Indfødsret, og det store Antal Personer, som ere optagne paa Forslaget, kan vel vække nogen Betænkelighed og opfordre til større Tilbageholdenhed; men paa den anden Side synes det lidet ønskeligt, om man nu vilde forsøge at indføre helt ny og strengere Betingelser for Meddelelse af Indfødsret, saa længe der ikke hos samtlige Lovgivningsfaktorer maatte foreligge en mere ensartet Opfattelse i saa Henseende, end det kan antages for Tiden at være Tilfældet, hvorfor man har indskrænket sig til at tage foranførte Forbehold.

Et Mindretal (*S. Olesen og Holm*) er vel enigt med det øvrige Udvalg om at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, men finder dog Anledning til at tage Forbehold over for forskellige Bemærkninger i nærværende Betænkning.

Mindretallet vil ikke kunne anse det for rigtigt, at der opstilles en Regel, hvorefter Hjælp af det offentliges Midler til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde er en Hindring for Meddelelse af Indfødsret, medmindre den er ydet for længere Tid siden, og den er tilbagebetalt i den nærmeste Tid, efter at Understøttelsen er udredet.

Det vil ikke kunne undgaas, at Opstillingen af en saadan Regel nu og da vil være uretfærdig over for den enkelte Ansøger, og man maa derfor holde paa, at Afgørelsen i saa Henseende fremdeles som hidtil beror paa et Skøn i hvert enkelt Tilfælde.

Paa samme Maade finder Mindretallet, at det ikke kan være rigtigt at fastsætte en bestemt Aldersgrænse for Indvandring som Betingelse for at kunne faa Indfødsret, thi ogsaa herved vil man let være